

вдворяватъ на всякадѣ Любовьтъ и Божійтъ миръ? Вѣрни служители на І. Христа поучаватъ ли народа и поощряватъ ли го безкорыстно къмъ высокитѣ вѣроисповѣдни добродѣтели? Поддържатъ ли доброто на всякадѣ и насърдчаватъ ли умственното и нравствено възпитаніе на повѣреното имъ стадо? Даватъ ли примѣръ на евангелскъ благодѣи и христіанско смиреніе? Почитатъ ли тѣ първи законътъ? Тия въпроси излизатъ изъ чисто сърдце. Като вѣстникарь ний не можемъ да не си ги положемъ. О, колко щастливи ще да сме, ако, въ вѣстникарското си поприще, намъ не бы ся представила никаква причина да отговоримъ на тѣхъ отрицателно! Въ всякій случай благополучни ще ся считамъ ако съ органътъ си можемъ и ний да спомогнемъ чрезъ слабото си перо не само за твърдото устройство на Екзархіѣтъ, но еще и за достиженіето на высокѣтъ онѣзи цѣль, кождо има тя като църковно установленіе, и кождо е ималъ предъ очи и народътъ ни, когато почнѣ дългѣтъ борбѣ за едно свое църковно управление. Като българинъ, ний желяемъ щото нашето Духовенство да бѣде утѣшителна и животворна свѣтлина помежду народа, и, съ добротѣ си дѣла, да привлѣча всякого на себе си непритворно уваженіе и праведны хвалбы; като членъ отъ православнѣтъ църквѣ, ний желяемъ да видимъ нашето духовенство да занимава прилично и бляскаво мѣсто въ нѣдрата ѣ, а еще да придобѣе добро имя и помежду всичкѣтъ другѣ образованѣ свѣтъ; като гражданинъ, ний желяемъ да има то всякого благоволеніето и довѣріето на Царското Правителство. Тѣй само Екзархіята ни ще представлява едно уважаемо тѣло, тѣй само ще стани тя наша народна гордостъ, и неиното благоустроеніе нека служи тогасъ и за отговоръ на ненавидящитѣ насъ, и за твърдо и благо упованіе на страждущитѣ.

„Вѣстникътъ ни по настоящему ще излиза веднѣждъ въ седмицѣтъ.

„При всичко че, спорѣдъ новитѣ закони и налозы, разнескитѣ за издаваніето на единъ вѣстникъ, а най-паче българскій, ставатъ твърдѣ тежки, ний не рачихмы да опредѣлимъ цѣнѣтъ му повече отъ *петъ бѣли* меджидіета за вѣтрѣ въ Държавѣтъ. Сладкото удоволстіе да работимъ публично по убѣжденіе и съ чистонароднѣ ревнуотъ ще бѣде за насъ единственната награда въ началото на попрището ни. По многото, за което може да има право трудѣтъ ни, ще очакваме ний отъ времето,